

— Дайте ми врѣме баримъ да си исплачѣ слъзи-тѣ на майчинъ ми гробъ, да ся помолѣ за души-тѣ на родители-тѣ ми, отговаряше тя на сичкы-тѣ залг'вания и примамы Туллины. Ней дозволихъ да ходи да слуша утренѣ на монастырскѣ-тѣ церквѣ, дето бѣше погрѣбена царица Мариа. Тамъ ѣхъ спроваждаше стара-та Тулла и Неда. Въ жалны черны дрехы—падаше тя на колѣни прѣдъ майчинъ си гробъ. Само тука течахъ слъзи-тѣ и' свободно, и олекноваше и' на душѣ-тѣ.

Никого нѣмаше въ церквѣ на прѣвы-атъ день, кога ся тя молваше. А на другѣ-тѣ заранъ дойде тамо единъ блѣденъ старецъ съ дългѣ косѣ распрѣснѣтѣ по плѣщи-тѣ му, облѣченъ съ черенъ кожухъ, опасанъ съ връвъ, торба калугерска задъ плѣщи-тѣ му, и тоага въ рѣкѣ.

Тик хора въ старо врѣме бѣхъ на голѣмъ почетъ, никой не смѣаше да имъ затвори врата-та церковны.

Като прѣклони колѣни и си сврѣши молитвѣ-тѣ, старец-атъ поглѣднѣ старѣ-тѣ Тулла, и ся намръщи; сетнѣ дойде къмъ Недѣ, исправи ся отзадъ и', и поче да ѣя моли съ гласъ: